క్యూ యుగం

నట్టింట్లో చొట్టబోయిన బిందెను దభీమని పడేసి కాలుపట్టుకొని కూలబడింది కాంతమ్మ.

"నాకు చావురాకుండా ఉంది భగవంతుడా!" రాగం తీసింది కాంతమ్మ.

అంతవరకూ ముసుగు తన్నిపట్టి నిద్రా మెళుకువా మధ్యలో అటూఇటూ అవుతూ ముసుగులోనే కదిలాడు సత్యనారాయణ అశాంతిగా. కాని లేవబుద్ధి పుట్టలేదు. మళ్ళీ ముసుగులోనే మూడంకెవేసి నిద్రపోవటానికి ప్రయత్నించసాగాడు.

"ఆడంగి వెధవ! పెళ్ళాన్ని వెనకేసుకొస్తాడు. వాడి సిగ్గు చిమడ! ఆ పెళ్ళాం బతుకు ఎవరెరగందో?" అంటూ పంచాంగం విప్పింది కాంతమ్మ. ఆ గొంతులో కసీ, ఏడుపూ నేను ముందంటే నేను ముందని కొట్లాడుకుంటున్నాయి.

ఆ దెబ్బతో సత్యనారాయణ నిద్రమత్తు కాస్తా వదిలిపోయింది. ఇంకా అలాగే పడుకుంటే ఆ గాలి విసురు తన వైపుకే తిరుగుతుందని తెలుసు. కాని వెధవబద్ధకం. లేవబుద్ధి కాందే!

పనిమనిషి వచ్చినట్లు లేదు. కొందరు గుమాస్తాలాగ ఈ పని మనుషులకూ తెలుసు ఎప్పుడు పని ఎగరగొడితే తమ ఉనికియొక్క ప్రాధాన్యం తెలిసి వస్తుందోననే విషయం.

పంపు దగ్గర ఏదో చిన్నపాటి యుద్ధమే జరిగినట్లుంది. అదేం అన్యాయమో! ఈ కాలనీ కట్టి దాదాపు పది సంవత్సరాలు కావస్తున్నా ఇళ్ళలో పంపులు వెయ్యాలనే విషయం మీద ఇంతవరకూ ప్రభుత్వం ఏ చర్యా తీసుకున్నట్లు కనిపించదు.

“మా ఇంట్లోనూ ఉన్నారు మగాళ్ళు ఉండటానికి! ఏం లాభం! ఎనిమిది గంటలయినా ముసుగుతీసే పనిలేదు.”

ఆలోచిస్తున్న సత్యనారాయణకు ముసుగులోనే కొరడాదెబ్బ తగిలినట్లయి దిగ్గున లేచి కూర్చున్నాడు మంచం మీద.

“ఏమిటి కాంతం! ఏం జరిగింది?” అన్నాడు సత్యనారాయణ కాంతమ్మ ముఖంలోకి చూడకుండానే.

“ఇంకా ఏం జరగాలి? ఆ రామారావు పెళ్ళాం నన్ను తోసేసింది. బిళ్ళబీటుగా బిందేసుకుని పడిపోయాను. పైగా దానిమొగుడు...ఆడారి వెధవ...పెళ్ళాన్ని వెనకేసుకొని పోట్లాటకు వచ్చాడు” అంది కాంతమ్మ బెణికిన పాదాన్ని సవరించుకుంటూ.

“పోనీలే కాంతం! ఈ భాగ్యానికి కొట్లాటలదాకా ఎందుకు నీళ్ళు నేను తెస్తాలే” అన్నాడు అంతకంటే ఎలా ఓదార్చాలో అర్థంకాని సత్యనారాయణ. అనటం అన్నాడే

కాని నీళ్ళు తేవటం అంత తేలిక పనికాదని తెలిసిన సత్య నారాయణకు ఏదోగా అనిపించింది.

కాంతమ్మ రుసరుసలాడుతూ లోపలకు వెళ్ళిపోయింది. తనభర్త అతి మంచితనం చూస్తుంటే కాంతమ్మకు ఒకోసారి ఒళ్ళు మండిపోతుంది.

ఆ చొట్టబోయిన బిందెను చేత్తో తీసుకొని నీళ్ళకు బయలుదేరాడు సత్యనారాయణ. వరండాలో అడుగు పెట్టాడోలేదో దూరంనుంచి అరుపులు వినిపించాయి. పంపు చుట్టూ చిన్నా పెద్దా, ఆడామగా, గోలగోలగా అరుస్తూ కని పించారు సత్యనారాయణకు.

సత్యనారాయణ ఒక అడుగు ముందుకు వేశాడో లేదో, పక్కింటి కమల, ఆమె వెనకే ఆమె పెద్దకూతురు పదేళ్ళది మోయలేని బిందెతో వస్తూ కనిపించారు. వాళ్ళ వాలకంచూస్తే పంపుదగ్గర ఆవిడా ఓ చిన్నపాటి యుద్ధమే చేసి వస్తున్నట్లు కనిపించింది. తలంతా రేగివుంది. చీర సగం పైగా తడిసిపోయివుంది. రవిక కుడిచేతిమీదుగా చిరిగివుంది. నోరూ, పిక్కబలం గలవారికే వీధిపంపు నీళ్ళు అనుకున్నాడు సత్యనారాయణ.

కాలేజీలో చదివే రోజుల్లో ఏ పెద్ద ఆఫీసర్నో అవు తానని కలలుకన్న సత్యనారాయణ, ఎం. ఏ. (లిట్). చేతిలో బిందెపట్టుకొని వీధిపంపు నీళ్ళకోసం బిక్కుబిక్కుమంటూ నిల్చున్నాడు.

కుళాయిచుట్టూ జనం మూగిఉన్నారు. అందులో ఆడ వాళ్ళసంఖ్యే ఎక్కువ. కదిలించిన తేనెపట్టుచుట్టూ

ఝుమ్మంటూ ముసిరే తేనేటీగలు గుర్తుకొచ్చాయి. కాని ఒక తేనెపట్టుకు ఒకే రాణి ఈగఉంటుంది. కాని ఇక్కడ... తన ఆలోచనకు తనే నవ్వుకున్నాడు సత్యం.

ఇలా ఆలోచిస్తూ నిల్చుంటే లాభంలేదని సత్యనారాయణ పంపుకేసి రెండు అడుగులు ముందుకువేసి మళ్ళీ ఆగిపోయాడు. అంతకుముందే జరిగిన సంఘటనలు గురించి కొందరు ఆడవాళ్ళు చర్చించుకుంటున్నారు. మరికొందరు నేను ముందంటే నేనుముందని గొడవపడుతున్నారు. దూరంగా బిందె చేత్తో పట్టుకొని నిల్చున్న సత్యనారాయణ 'క్యూ' ఏర్పాటుచేస్తే బావుణ్ణు అనుకున్నాడు. 'క్యూ' లేకపోతే తనలాటివాళ్ళకు ఓ చెంబెడు నీళ్ళుకూడా దొరికే ఆస్కారం కనిపించటంలేదు.

"అయినా ఆడవాళ్ళ తగాదాల్లో మగవాళ్ళు కలుగజేసుకోవటం అంత బుద్ధితక్కువపని మరొకటిలేదు" అంది ఓ మధ్యవయసు పునిస్త్రీ.

"లేకపోతే ఆ కాంతమ్మతల్లి కనకాన్ని గెలవనిస్తుందా?" సాగదీసింది ఓ ప్రౌఢ.

"అదీ నిజమేనే. ఆ సత్యనారాయణ పెళ్ళానికి ఏం చూసుకోనో అంత ఇరగబాటు! మొగుడు ఎం. ఎ, అట, పుట్టింటివారికి బాగా డబ్బుందటగా?" సంతృప్తిలేని కాపరంతో సతమత మవుతున్న ఓ యువతి రాగంతీసింది.

"ఆఁ ఏం ఎం ఏలే! చేసేది గుమాస్తాగిరేగా? పుట్టింట్లో ఉందో లేదో ఎవరికి తెలుసు. ఇక్కడ మింగటానికే

లేదుగా!" మూతి తిప్పింది మెడ తిరగని నగలతో వున్న ఓ యువతి.

మొదటి స్త్రీ మూడో ఆవిణ్ణి గిచ్చి మాట్లాడవద్దని అంతవరకూ వారి సంభాషణను వింటున్న సత్యనారాయణను సైగతో చూపించటం అతను గమనించక పోలేదు.

ఆ కుళాయి చుట్టూ పాతిక ముప్ఫయ్ ఖాళీ బిందెలు అడ్డదిడ్డంగా పడి వున్నాయి. మానవ విలువల్ని వెక్కిరిస్తున్నట్లు నీళ్ళ ధార సన్నగా నల్లగా బీదవాని శరీరంమీద గుడ్డపీలికలా కారుతోంది.! చుట్టూ వున్న ఖాళీ బిందెలు ఆకాశం కేసి నోళ్ళు తెరుచుకొని దీనంగా చూస్తున్నట్లనిపించింది సత్యనారాయణకు.

"ఏ వమ్మోయ్! బిందె నిండింది.! తియ్!" ఓలావాటి ఆవిడ అరుస్తూ, అడ్డంగా వున్న వాళ్ళను తోసుకుంటూ ముందు కొచ్చింది. ఆమె జబర్దస్తీకి సత్యనారాయణ విస్తుపోయాడు.

"ఏవిటమ్మోయ్! ముందొచ్చిన వాళ్ళను వెనక్కి తోస్తున్నావ్. నడునడు!" అంటూ ఒక పని మనిషి ఆ లావుపాటి ఆవిణ్ణి వెనక్కి తోసింది. దాంతో ఇద్దరి చేతులు కలిశాయి. కంఠాలు ఆకాశం కేసి విజృంభిస్తున్నాయి. మళ్ళీ పంపు చుట్టూ కేకలూ, అరుపులూ.

సత్యనారాయణకు అక్కడ నిల్చో బుద్ధి కాలేదు. ఖాళీ బిందెతో కాళ్ళీడ్చుకుంటూ కదిలాడు ఉసూరుమంటూ.

"చూడవే కాంతమ్మ మొగుడు ఖాళీ బిందెతోనే వెళ్ళిపోతున్నాడు." కిలకిల నవ్వు.

"ఇంట్లో వాళ్ళావిడ కోసం సొంతంగా పంపు వేయిస్తాడేమోనే."

గొల్లున నవ్వులు. సత్యనారాయణకు కోపం వచ్చింది కాని అతను ఆడవాళ్ళతో కలుగ జేసుకొనేంత కుసంస్కారి కాదు. అవమానంతో గబగబా ముందును నడిచాడు.

సత్యనారాయణ ముఖం చూసిన కాంతమ్మకు అంతా అర్థం అయింది. భర్తమీాద జాలి పొంగి పొర్లింది. మారు మాట్లాడ కుండా భర్త చేతిలోని బిందెను అందుకొని బయలు దేరింది. ఆమెను వెళ్ళకుండా ఆపాలను కున్నాడు కాని ఎలా ఇంట్లో కళ్ళద్దు కోవటానికైనా నీటి బొట్టు లేదాయె! ఏం పట్నవాసమో! ఏం నాగరిక జీవితమో చెంబు నీళ్ళ కోసం నానా మాటలూ అగచాట్లూను!

పంపు దగ్గర మళ్ళీ ఏదో రగడ జరిగినట్లుంది: ఈ సారి ఆడ వాళ్ళ ఏడుపులూ, మగవాళ్ళ కేకలూ వినిపిస్తున్నాయి.

సత్యనారాయణ నిట్టూర్చాడు. కాలనీలో వుండే వాళ్ళంతా కాస్త కూస్త చదువుకొని వుద్యోగాలు చేసే వాళ్ళూ, వాళ్ళ తాలూకు కుటుంబాలే అయితేనేం? స్వల్పమైన జీవితావసరాలుకూడా మానవుల్ని మానవత్వంనుంచి కిందకు తోసేస్తాయేమో!

అప్పటికే ఉదయం ఎనిమిది దాటింది. ఇంతవరకు కాఫీ నీళ్ళ యినా గొంతులో పోసుకోలేదు. తల పగిలిపో తోంది, సత్యనారాయణకు. భార్య నీళ్ళ బిందెతో ప్రవేశిం చటం చూశాడు. జుట్టు చెదిరి పోయి, చీర తడిసిపోయి, అలసటతో నీళ్ళ బిందెను ఎత్తుకొని లోపలకు వచ్చిన

కాంతమ్మ నుపలకరించే ధైర్యం లేకపోయింది, సత్యనారా యణకు.

ఎంతకూ కాఫీగ్లాసు వచ్చే సూచనలు కనిపించక లేచి వంటింటి వైపు నడిచాడు సత్యం. అక్కడ శ్రీమతి కనిపించక పోగా పొయ్యి కూడా రాజేసి లేదు. శ్రీమతి మీద చిర్రెత్తు కొచ్చింది. కాని ఏం చేస్తాడు? నెలచివర్లో పొయ్యిమీదకూ పొయ్యిలోకి ఏమేమి లేవని దండకం చదువుతుందోనని భయ పడ్డాడు. కాంతం ఏకాఫీ పొడరు అరువు కోసమో పక్కింటికి వెళ్ళి వుంటుందనుకున్నాడు. కాని అంత లోనే అంట్లగిన్నెలు పట్టుకొని దొడ్డి వైపుకు వెళుతున్న కాంతాన్ని చూసి గతుక్కు మన్నాడు. ఆమె వైఖరి చూస్తే మరోగంట కయినా కాఫీనీళ్ళు ఇచ్చేలా కనిపించ లేదు సత్యానికి.

"ఏమిటి కాంతం నువ్వు అంట్లగిన్నెలు తోముతున్నావు? పని మనిషి రాలేదా?" నాలుక కరచు కున్నాడు. పనిమనిషి రాలేదని పొద్దుటనుంచీ తెలుస్తూనే వుందిగా! ఏమిటో అర్థంలేని ప్రశ్నలు వేస్తుంటాము ఒకోసారి! అనుకున్నాడు సత్యనారాయణ.

"మానేసింది!" కాంతమ్మ ఇచ్చిన ఆ ముక్తసరి జవాబు "నా బతుక్కు ఓ పని మనిషి కూడానా?" అన్నట్లు అనిపిం చింది, సత్యనారాయణకు.

"మానేసిందా? ఏం?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు సత్య నారాయణ.

భర్త ఆశ్చర్యం చూసిన కాంతమ్మకు ఆశ్చర్యం వేసింది. "ఈ మనిషికి జీవితం ఎప్పటికి అర్థం అవుతుందో ?" మనస్సులోనే అనుకుంది.

"దానికి జీతం పెంచాలట. అంత తాహతు మనకెక్కడ వుంది. అడిగినప్పుడల్లా జీతాలు పెంచటానికి? అదేమంటే 'మీకు మాత్రం పెరగ లేదా? ధరలు చూస్తుంటే ఆకాశాన్ని అంటుతున్నాయి. మా పొట్టలు మాత్రం నిండొద్దా?' అంటుంది. మీకు అయిదు రూపాయలు జీతం పెంచగానే మార్కెట్‌లో ధరలు పదిహేనురూపాయలకు పెరుగుతాయి. అసలు ఆ జీతాలు పెంచకుండా వున్నా బాగుండును" గొణుగుకుంటూ చేతిలో అంట్లగిన్నెలతో దొడ్లోకి నడిచింది కాంతమ్మ.

ఆమె వెనుకనే రెండడుగులు వేసి "ముందు కాఫీ కాయ కూడదా కాంతం!" అన్నాడు బతిమాలుతున్న స్వరంతో.

కాంతమ్మ భర్తముఖంలోకి ఆశ్చర్యంగా చూసింది. భార్యకు అంత ఆశ్చర్యం ఎందుకు కలిగిందో అర్థంకాని సత్యం అయోమయంగా చూశాడు భార్యముఖంలోకి.

"పాలవాళ్ళు ఈ రోజునుంచి స్ట్రైక్ చేస్తున్నారని తెలియదూ?" అంటూ దొడ్లోకి వెళ్ళిపోయింది కాంతమ్మ.

సత్యం ఉలిక్కిపడ్డాడు. అవును తనూ విన్నాడు పాల ధర పెంచమని పాలవాళ్ళు స్ట్రైక్ చేస్తారని. కాని ఆ శుభ దినం ఇంత త్వరగానే వస్తుందని తను అనుకోలేదు. ఆ చేసే

వాళ్ళు నెల మొదటివారంలో చెయ్యకూడదూ? అలా ఎందుకు చేస్తారు? వాళ్ళ ఉద్దేశం తమలాటివారిని ఇబ్బంది పెట్టాలనేగా! అదేం మాటలే! పాపం వాళ్ళుమాత్రం ఏం చేస్తారా! గేదెకు వేసే ఎండుగడ్డి ధరకూడా మండిపోతూందాయె!

ఆలోచిస్తున్న సత్యనారాయణ చేతికి ఫ్లాస్కు అందించింది కాంతమ్మ. మారుమాట్లాడకుండా ఫ్లాస్కును అందుకొని బయలుదేరాడు సత్యనారాయణ.

హోటల్లో తనోకప్పు కాఫీతాగి, ఇంకోకప్పు భార్యకోసం ఫ్లాస్కులో పోయించుకొని ఇంటికివచ్చిన సత్యనారాయణ చేతికి బజారునుంచి ఆరోజు తేవలసిన వస్తువులు రాసిన పద్దుకాగితం అందించింది కాంతమ్మ. 'చచ్చానురా భగవంతుడా!' అనుకున్నాడు సత్యం.

"ఇవన్నీ రేపు తేకూడదా కాంతం! ఇప్పుడు వెళ్ళి ఆ క్యూలో నిల్చుంటే ఎంతసేపు అవుతుందో ఏమో! ఆఫీసులో ఇవ్వాళ చాలా ముఖ్యమైన పనికూడా వుంది. పైగా మా ఆఫీసరు ఇవ్వాళ కొంచెం త్వరగా రమ్మనికూడా చెప్పాడు" అన్నాడు సత్యనారాయణ అపరాధిలాగ.

కాంతమ్మ కనుబొమలు ముడిపడ్డాయి. ఉబికివస్తున్న కోపాన్నీ, దుఃఖాన్నీ గొంతుకలోనే దిగమింగుకుంది.

"మీ ఆఫీసరు ముందుగా రమ్మని చెప్పింది ఎప్పుడు? రాత్రినుంచి ఇంట్లో బియ్యం లేవు. కొద్దిగా వుంటే మీకూ పిల్లవాడికీ పెట్టాను" అంటూ కాంతమ్మ ముఖం పక్కకు తిప్పుకుంది.

సత్యం కొయ్యబారి పోయాడు. భార్య ముఖంలోకి చూశాడు. లోతుగా పీక్కుపోయిన కళ్ళలోని నీరు తను చూడకుండావుండే ప్రయత్నంలోవుంది. మారు మాట్లాడకుండా భార్య చేతిలోని సంచిని అందుకొని రెండు అంగల్లో రోడ్డు ఎక్కాడు. జేబులు తడుముకుని చూసుకున్నాడు. చేతికి రెండు రూపాయలనోట్లూ కొంత చిల్లరా తగిలింది. కనీసం బియ్యం, కందిపప్పూ కొనవచ్చును అనుకున్నాడు.

రోడ్డుమీదకు వచ్చిన సత్యం పంపుకేసి చూశాడు. 144 సెక్షన్ పెట్టినట్లు ఎక్కడి వాళ్ళక్కడ వెళ్ళిపోతున్నారు. ఒక్కొక్కరూ నాలుగైదు ఖాళీ బిందెలతో కాళ్ళీడ్చుకుంటూ ఇంటి మొహాలు పట్టారు. నీటి కొళాయిలో నీటికి బదులుగా గాలివస్తుంది. అప్పటిదాకా ఆ జన్మ శత్రువుల్లా కొట్లాడుకున్న వాళ్ళు అంతలోనే ఆప్తబంధువుల్లా 'అప్పుడే నీళ్ళు ఆగిపోయినై' - అనే విషయాన్ని చర్చించుకుంటూ పోతున్నారు.

దుకాణం అల్లంతదూరం ఉండగానే పెద్ద క్యూ కనిపించింది సత్యనారాయణకు. ఎక్కడచూసినా ఈ క్యూ ఒకటి! బస్ ఎక్కాలంటే క్యూ, సినిమా చూడాలంటే క్యూ, బియ్యం కొనాలంటే క్యూ, ఆఖరకు దీపం వెలిగించుకొనే నూనెకోసంకూడా గంటలకొద్దీ క్యూలో నిలబడాలి. ఈ క్యూలన్నీ ఒకఎత్తు, దేవుణ్ణి చూట్టానికి నిలబడే క్యూ ఒకటీ ఒక ఎత్తు. ఈనాటి మానవుడు జీవిస్తున్నది కలియుగమో కాదో చెప్పలేం కాని 'క్యూ యుగం' అనిమాత్రం ఢంకా బజాయించి చెప్పగలం.

సత్యనారాయణ ఆలోచిస్తూ వెళ్ళి క్యూలో నిల బడ్డాడు. దుకాణం కనీసం ఓ వంద గజాల దూరంలోనైనా వుండి వుంటుంది.

"ఫెయిర్ ప్రైస్ షాపు" కొట్టొచ్చినట్టుగా పెద్దబోర్డు. సంచి చేతులో పట్టుకొని ఎండలో నిల్చున్నాడు సత్య నారాయణ.

మెరుస్తున్న బోర్డును చూస్తూ అక్కడనుంచి తన వరకూ ఎంతమంది వున్నారో అని వంగివంగి చూస్తూ నిల బడ్డాడు సత్యనారాయణ.

క్యూలో తనవరకూ రావటానికి ఎంత టైం పడు తుంది? క్యూలో నలభై ఏభయ్‌మంది వరకూ ఉండొచ్చు. ఒక్కొక్కడికి ఐదు నిమిషాలు పడుతుందా? కాని తనొచ్చి పది నిమిషాలయినా ఇంత వరకూ ఒక్కడు కూడా వెళ్ళటం కనిపించలేదే? ఆ లెక్క ప్రకారం కనీసం ఎంతకాదన్నా మనిషికి పది నిమిషాలయినా పట్టొచ్చు. అయితే ఏభై పదినిమిషాలు! ఐదువందల నిముషాలు! అంటే ఎన్ని గంటలూ! చిన్నప్పుడు చదువుకున్న ఎక్కాల పుస్తకం సత్యనారాయణ బుర్రలో గిర్రున తిరిగింది. అన్ని గంటలే! గుండెకాయ గొంతులోకి ఎగబాకి నట్లయింది. అబ్బే అంత సేపు ఎందుకు పడుతుందీ! నిమిషానికి ఒకళ్ళ చొప్పున బియ్యం ఇచ్చేయవచ్చును.

అలా అయితే ఒక గంటలో తనకు ఛాన్సు రావచ్చు: తనకు తనే సర్ది చెప్పుకున్నాడు. రోహిణికార్తె ఎండ నెత్తి మాడుస్తోంది. ముందున్న క్యూ చిన్నప్పుడు నాయనమ్మ

వేసిన ముంతలో డబ్బులులా అలాగే వుంటే వెనకవున్న క్యూ మార్వాడివాడి చక్రవడ్డీలా, రోజురోజుకూ పెరుగుతున్న ధరల్లా, పెరిగిపోతోంది.

ముఖానికి పట్టిన చెమట తుడుచుకొని తనముందు నిల్చొనిఉన్న మనిషి ముఖంలోకి చూశాడు సత్యనారాయణ. వెనకనుంచి చూస్తే వయస్సుమళ్ళిన వాడిలావున్నా, అతడి ముఖం చూస్తుంటే అంత వయస్సు ఉన్నట్లనిపించటం లేదు.

"మనకు ఈ పూట బియ్యం దొరికినట్టేనా ?" నసిగాడు సత్యం క్యూను ఉద్దేశించి మాట్లాడుతున్నట్లు.

"ఆ రాస్కెల్ మనిషికి అరగంట తీసుకుంటున్నాడు, వాడిచ్చే ఆయిదు కిలోల బియ్యానికి!" అన్నాడు ముందున్నాయన.

"వాడి సొమ్మేం పోయింది? ఎండలో మాడి చచ్చేది మనమేగా?" మాట కలిపాడు సత్యం.

"వీళ్ళదంతా ఓ తంతు! తెల్లవారు ఝామునుంచి కొట్లముందు క్యూ నిలబెట్టిచ్చి మొత్తంమీద ఏ ఇరవై మందికో ఇచ్చి రెండువందలమందికి ఇచ్చినట్లు లెక్కల్లో రాసుకుని మిగతావి బ్లాక్‌లో అమ్ముకుంటున్నారు." కసిగా అన్నాడు ముందున్నాయన.

"అలా కూడా జరుగుతుందటారా?"

"అసలు జరుగుతూందే అది. నిన్న సాయంకాలం మూడు గంటల్నుంచి క్యూలో నిలబడి ఏడుగంటలకు వట్టి చేతుల్తో ఇంటికి పోయాను."

"అయితే యీ పూట మనకు బియ్యం దొరక వంటారా?" సత్యం గొంతులో ఆందోళన వ్యక్తమయింది.

...ఆ మాటకు ముందున్నాయన సమాధానం చెప్పలేదు. బియ్యం దొరకవేమో అన్న అతని అనుమానాన్ని, బియ్యం తీసుకు వెళ్ళ వలసిన అవసరం వెనక్కు నెట్టేసింది.

"నిన్న నాలుగు గంటలు నిల్చున్నా దొరక లేదన్నారు. ఇప్పుడు ఇంకా మన ముందు అంత క్యూ ఉంది. దొరుకుతై అంటారా?" రెట్టించాడు సత్యం.

"ఈపూట నాకు బియ్యం ఇవ్వకుండా షాపుమూస్తే వాడి డొక్క చీల్చేస్తాను." పళ్ళుబిగించి ఉద్రేకంగా అన్నాడు ముందున్నాయన.

షాపులో బియ్యం ఇస్తున్నవాడు దూరంగా కనిపిస్తు న్నాడు. మనిషి కావ్వేక్క కండలు తిరిగి వున్నాడు— వాడి బరువులో సగంలేని యీ బక్కాయన వాడిడొక్క చీరేస్తా నంటున్నాడు. సత్యం తనలో తనే నవ్వుకున్నాడు— డొక్క చీరెయ్యటానికి శరీరబలానికి ఏదో యీక్వేషన్ వున్నట్టు.

నిముషాలు గడిచి గంటలవు తున్నాయి. తన భార్య ఆరోగ్యంలా తన ముందున్న క్యూ జరుగుతుంది. ధనవంతుడి బొజ్జలా వెనక క్యూ పెరుగుతోంది. సూర్యుడు మెడలమీద నుంచి నడినెత్తికి పాకుతున్నాడు. ప్రొద్దున్న తాగిన కాఫీ లోని నీళ్ళు ఎండకు ఎండి ఆవిరై పోయినై. నరాలకు పట్టిన కాఫీ తాలూకు శక్తి పట్టువదిలేస్తోంది. డొక్కలో బ్రహ్మాండ మంత ఖాళీ ఏదో గిరగిరా తిరుగుతోంది. కళ్ళు తిరుగు తున్నాయి. చేతిలో సంచి వేళ్ళకు అంటుకు పోతోంది. క్యూ

ముందుకు జరుగుతుంది. తిరుపతి వేంకటేశ్వస్వామి వారి దర్శనం కోసం క్యూలో నిలబడ్డ భక్తుడికి గర్భగుడి ప్రవేశం దొరికినట్లయింది సత్యానికి షాపు మెట్లు కాలికిందకు రాగానే.

"ధన్"మని మెట్లమీద విరుచుకు పడి పోయాడు. తను కాదు పడింది_ తను ముందున్న ముసలాయనలాగ కనిపించే వయసాయన_ మెట్లమీద బోర్లా పడ్డాడు.

"కళ్ళు తిరిగి వుంటాయి. నీళ్ళు పట్టుకరండి."

"ఎండ! ఎండ! వడగొట్టి పడిపోయి వుంటాడు."

"రెండు రోజులుగా తిండి లేదట."

ఎవరికి తోచినట్టు వాళ్ళు మాట్లాడుతున్నారు. సత్యం కొయ్య బారి పోయి చూస్తున్నాడు.

క్యూలోనుంచి కేకలూ అరుపులూ! క్యూ చెదిరింది. సందు దొరికిందే చాలని షాపువాడు గబ గబా తలుపులు వేసుకుంటున్నాడు. జనంలోనుంచి కేకలు.

"రాస్కెల్ షాపు మూసేస్తున్నాడు."

"తలుపులు బద్దలు కొట్టండి"

జనం విరగ దొక్కుకుంటున్నారు. షాపు వాళ్ళు పోలీసుల కోసం కేకలు పెడుతున్నారు.

"పోలీసులు! పోలీసులు వస్తున్నారు." జనం తోపిడిలో పడి పోయాడు సత్యం.

సత్యానికి ఏం జరుగుతుందో కూడా తెలియటంలేదు అటూ ఇటూ తోస్తున్న జనం వత్తిడికి నలిగి పోతున్నాడు. ఇంతలో ఓ పోలీసు లాఠి గాలిలోకి రివ్వున లేచి, ఒకడి వీపు

మీద వాలిపోయింది. జనంలో నుంచి, 'అమ్మో' 'బాబో' అని కేకలు. అడ్డంవున్న వాళ్ళను విరగ దోచుకుంటూ బలం గలవారు బయట పడుతున్నారు.

ఇంతలో పోలీసు లాఠి ఒకటి సత్యం డొక్కలో బలంగా పొడుచుకుంది.

"అమ్మా" అంటూ గావు కేకతో పడిపోయాడు సత్య నారాయణ. జనంలోనుంచి కేకలూ పరుగులు.